

De jacht

Van Jane Casey verscheen eveneens bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Spoorloos
Brandbaar
De vreemde bekende

Jane Casey

De jacht

Vertaald door
Maartje van de Loo

Ambo|Anthos
Amsterdam

Voor Mary Brennan
Met liefs en dank

ISBN 978 90 263 2991 3

© 2014 Jane Casey

© 2015 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Maartje van de Loo

Oorspronkelijke titel *The Kill*

Oorspronkelijke uitgever Ebury Press

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Mark Owen/Trevillion Images

Foto auteur © Annie Armitage

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Hier zijn de agenten van Londen
hardwerkend, moedig en loyaal.
Ze drinken hun thee,
blijven op tot twee
en zorgen goed voor ons allemaal.

– Janet & Allan Ahlberg, *Cops and Robbers*

Richmond Park

Zondag 22 september 2013

00.43 uur

Het was bijtend koud. Letterlijk. Alsof een levend wezen zijn tanden in haar had gezet en door de vele lagen kleding heen beet, door haar huid, helemaal tot op haar botten. Botten die pijn deden. Verdomd veel pijn. Nog erger dan haar onderbeen, dat werd geplaagd door kramp. Megan trok haar mouwen verder over haar handen en stopte haar armen onder haar lijf. Langzaam liet ze haar hoofd omlaag zakken totdat het op een kussentje van zacht gras rustte. Ze had zo'n verschrikkelijke slaap. Haar ogen bleven maar dichtvallen. Misschien hielp het als ze zich concentreerde op de geluiden van de nacht: Hughs ademhaling naast haar, de wind in de bomen, het geritsel in de struiken, de muziek van de sterren...

'Kijk!'

De heerlijke cocon van stilte om haar heen werd ruw verscheurd, hoewel zijn stem niet harder was dan een zacht gefluister.

'Huh?' Met een ruk tilde ze haar hoofd op. Ze tuurde de duisternis in, maar zag helemaal niets.

'Tien uur.'

Het duurde even voordat ze begreep wat Hugh bedoelde en toen ze de juiste kant op keek, viel daar al niets meer te zien. Naast zich voelde ze een trilling door Hughs heen gaan. Van ergernis, waarschijnlijk.

'Wat was het?'

'Een grote zeug. Prachtige dame.'

'Gemist.'

'St. Misschien komt ze terug.'

Megan wreef haar ogen uit en tuurde weer naar het eentonige

struikgewas. Alles wat ze wilde was één zwart-witte flits, één beeld dat ze als een trofee mee naar huis kon nemen als bewijs dat ze haar zaterdagavond niet voor niets languit in de modder van Richmond Park had doorgebracht. Ze kon de beschamende gedachte dat ze *X-factor* had gemist niet van zich afzetten. Die trut van een Ruby had natuurlijk wél gekeken, lekker opgekruld op de bank in hun flat. Ruby, die nu in diepe slaap zou zijn. Ruby, die had geïnsinueerd dat ze alleen maar met Hugh naar dassen ging kijken omdat ze op hem viel.

Megan vond hem wel leuk, maar op een abstracte, op-de-televisie-en-daarom-aantrekkelijk-manier. Ze moest er niet aan denken met hem te zoenen. Laat staan aan meer. Zelfs de gedachte alleen al zorgde ervoor dat ze even moest kokhalzen, een geluid dat ze vermoedde als een kuchje, voor het geval Hugh zou vragen wat er was. Ze was slecht in liegen en wilde hem niet beledigen. Haar goede intenties leverden een boze blik van Hugh op en zijn gezicht vertrok geërgerd, waardoor zijn baard op een nogal afstotelijke manier opwipte.

Dassen zijn schuw, had hij haar verteld. Ze moest niet bewegen en zich doodstil houden. En omdat ze met zijn tweeën waren, was de kans dat ze er een zagen sowieso al uiterst klein.

Nu had ze het enige exemplaar dat zich in al die uren had vertoond ook nog gemist. Wanneer zou Hugh er eindelijk genoeg van krijgen?

De stilte daalde weer als een zachte deken over hen neer. Megan dwong zichzelf alert te zijn, ze moest er maar gewoon het beste van maken. Straks zag ze misschien zo'n prachtige zeug in het wild en was ze een ervaring rijker die ze haar leven lang niet zou vergeten. En dan zou ze nooit, maar dan ook nooit meer meegaan op zo'n expeditie.

De knal klonk verbijsterend hard. Het geluid echode om hen heen en rolde verder over het donkere landschap. Toen het wegstierf, was Megan er niet helemaal zeker van of ze het wel echt had gehoord, totdat ze een seconde later werden opgeschrikt door een tweede knal.

'*What the f... was dat?*' Hugh zag blijkbaar af van zijn voornemen zich onopvallend te gedragen en kwam stekelig van woede overeind. Hij was zich nog te bewust van zijn imago om zoiets onbehoorlijks te doen als hardop vloeken, viel Megan op. Middelmattige televisiepresentatoren vloeken niet.

‘Het klonk als een schot,’ zei ze schuchter.

‘Dat kan niet. Het moet de uitlaat van een auto zijn geweest.’

‘Zo klonk het niet.’

‘Kan niet anders.’ Hugh was minstens tien jaar ouder dan Megan en ze had gemerkt dat hij het niet waardeerde als ze een eigen mening verkondigde. Hij had liever dat ze naar hem luisterde en ja zei op alles was hij beweerde. Maar ze wist gewoon zeker wat ze had gehoord.

‘We moeten de politie bellen.’

‘Doe niet zo belachelijk.’

‘Ik doe niet belachelijk.’ Megan liet haar mobieltje terug in haar zak glijden. Ze had hier geen bereik, natuurlijk. ‘Luister, ik vind het maar niks. Laten we gaan.’ Ze stond op.

Het dassen-in-het-wild-zien-avontuur was blijkbaar afgelopen voor die nacht, gezien het feit dat Hugh bijna schreeuwde: ‘Laag blijven!’ Hij greep haar been vast.

‘Als het een auto was, maakt het niks uit of ik rechtop sta.’

Kennelijk won Hughs lafheid het van zijn drang om de baas te spelen. ‘Oké. Misschien heb je gelijk. Het kan een schot zijn geweest. Dus hou op met de aandacht trekken.’

‘Ze schoten niet op ons.’

‘Wat weet jij daar nou van?’ reageerde hij. Ze zag het wit van zijn ogen oplichten in het donker. ‘Het kunnen wel extremisten zijn. Mensen die een hekel hebben aan dierenvrienden.’

‘Dat is echt een belachelijk idee.’ Megan begon, met grote stappen vanwege het hoge gras, van hem vandaan te lopen.

Hugh kwam haastig achter haar aan. ‘Meg! Wacht!’

Megan had er echt een enorme bloedhekel aan om ‘Meg’ genoemd te worden. Ze begon nog harder te lopen en concentreerde zich op de plek waar ze haar voeten neerzette, in plaats van te letten op het gesputter en gevloek achter haar.

‘Megan! Wegduiken! Een auto!’

De weg liep langs de heuvel waarop ze urenlang hadden liggen wachten omdat er volgens Hugh een dassenburcht in huisde. Ze hurkte neer en zag beneden zich een auto voorbijrijden. Het was slechts een zwarte schim, een bewegende schaduw met gedooft licht. De motor maakte veel lawaai in de stilte van de nacht. Naast

haar dook Hugh weg in het gras om zich te verschuilen. Het allerlaatste sprankje aantrekkingskracht flikkerde nog even, maar doofde toen voorgoed.

‘Ze zijn weg, Hugh. Kalm maar.’

‘Verdomme... Ik bedoel, verdorie...’

Ze gunde hem een seconde om bij te komen. ‘Laten we teruggaan naar de parkeerplaats.’

‘Ik ga de politie bellen.’

‘Oké. Goed idee.’ *En toen ik dat vijf minuten geleden opperde, was het ook al een goed idee.* Megan hoopte dat hij op een ander netwerk zat, maar Hughs gezicht vertrok ontevreden in het blauwe licht van zijn schermpje.

‘Shit, geen bereik.’

Hij liep haastig langs haar en keek niet om of ze hem volgde. Megan duwde haar handen in haar zakken en sjokte achter hem aan, terwijl ze zich probeerde te herinneren hoe de auto eruitzag, of ze de bestuurder had gezien en of er iemand naast zat. Dat zou de politie willen weten. Als de auto met de schoten te maken had.

Als er inderdaad was geschoten.

Na een tijdje drong het tot haar door dat ze een andere route terug namen: langs de flank van de heuvel.

‘Waarom lopen we zo?’

‘Dit is de snelste manier,’ wierp Hugh haar over zijn schouder toe zonder zijn pas in te houden. ‘En ik wil niet langs de weg lopen voor het geval ze terugkomen.’

Megan dacht aan de lange, kronkelige wandeling waarmee ze hun expeditie waren begonnen, over lastig terrein en hobbelige paadjes die veel arm-vastgrijpen en handen-beetpakken hadden vereist. Ze had zich wel even afgevraagd of dat allemaal noodzakelijk was, maar het niet echt erg gevonden. Maar nu vond ze het vervelend, nu ze het ijskoud had, haar voeten doorweekt waren van de dauw, en de angst met elektrische schokjes in haar huid prikte. Niet dat ze dacht dat zij het doelwit waren of dat ze zelfs maar waren opgemerkt, maar ze vond het vervelend om hier in het donker te lopen terwijl er iets vreemds aan de gang was.

De heuvel werd bekroond door een stuk bos, maar gelukkig ging

Hugh daar niet doorheen; de bomen stonden er erg dicht op elkaar en de duisternis onder het bladerdak leek ondoordringbaar. Maar eromheen lopen bleek ook niet gemakkelijk.

Hugh struikelde over een boomstam die half schuilging onder het gras. ‘Shi-ips.’

Hij concentreerde zich op waar hij liep, tot Megan uitriep: ‘Kijk!’
‘Wat?’

‘Nog een auto.’

Hugh zat al op zijn hurken voordat ze haar zin afgemaakt had: ‘Het is een val. Dat kan niet anders. Een hinderlaag. Ze deden net of ze weggingen zodat wij tevoorschijn zouden komen.’ Hij rukte zijn telefoon uit zijn zak en keek opnieuw of hij bereik had, met hetzelfde resultaat. Toen wierp hij een blik over zijn schouder en snauwde: ‘In vredesnaam, Meg, blijf niet zo staan. Verstop je!’

‘Hij staat geparkeerd,’ merkte ze op. Maar wel op een vreemde plek. Er was een smal weggetje dat van de gewone weg aftakte, maar niet toegankelijk was voor het publiek. Megan had het bord gezien toen ze erlangs liepen. De auto stond onder de bomen geparkeerd, met de voorkant het donkere bos in. Vanaf de weg zou hij bijna onzichtbaar zijn. Megan kon de achterbak en de achterraut zien, maar dat kwam alleen omdat haar ogen gewend waren aan het donker. Ze kon niet zeggen waarom, maar ze werd erheen getrokken.

‘Waar ga je naartoe? Kom terug!’

Megan begon er al aan te wennen Hughes sissende commando’s te negeren. Ze liep gewoon door en tuurde ingespannen naar de auto, maar die bleef aardedonker. Pas toen ze er vlakbij was, bleef ze stilstaan.

‘Wat is er?’ Hugh was achter haar aan gekomen, maar bleef op veilige afstand.

‘De voorruit is aan diggelen.’

‘Misschien hebben ze een ongeluk gehad.’

‘Volgens mij niet.’ Ze zette nog een paar stappen. ‘Ik denk...’

Het was net als zo’n plaatje waar je meerdere dingen in kunt zien, waarop een zwerm vogels verandert in een mensenmenigte. Het ene ogenblik was het nog alleen een auto, een bekend en niet bedreigend beeld, ondanks het gebroken glas. Toen ze opnieuw keek, zag ze op-

eens het bloed. En dat was vanaf dat moment nog het enige wat ze zag.

‘Wat? Meg? Wat is er?’

De Megan die giechelend ja had gezegd op Hughs voorstel om dassen te gaan kijken, zou zich hebben omgedraaid en haar gezicht tegen zijn borst hebben verstoppt. Die Megan had hem de leiding laten nemen. Die Megan zou gesnikt hebben van afgrijzen en angst, en blij zijn geweest met zijn troost.

Maar die Megan was verdwenen, misschien wel voor altijd. De nieuwe Megan keerde zich om naar Hugh. Haar stem klonk kalm toen ze begon te praten. Kil zelfs. Ergens vanbinnen was ze van streek, maar dat werd overvleugeld door een vreemd soort kalmte.

‘We moeten de politie bellen. Snel.’

‘Wat is er?’

‘Ik denk dat het inderdaad schoten waren die we hoorden.’ Ze zweeg even. ‘Ik denk dat er hier iemand is vermoord.’

Achteraf was iedereen het erover eens: Christine Bell was een prachtige bruid. In het gewone leven was ze al knap om te zien, maar op haar trouwdag straalde ze gewoon van geluk. Een cynicus zou misschien hebben gezegd dat dat meer te maken had met de lichte welving onder de vele plooien van het empiremodel van haar trouwjurk. Ik had het zelf kunnen zijn die dat zei, maar ik had besloten een dagje vrij te nemen van sarcastische opmerkingen.

Hoewel ik allergisch ben voor uitingen van affectie in het openbaar, liet ik toe dat Rob mijn hand vasthield terwijl Christine langs ons door het middenpad schreed. Ze schitterde aan de arm van haar vader en nam er de tijd voor om de weg naar het altaar af te leggen, hoewel de organist in een razend tempo en oorverdovend 'Daar komt de bruid' afraffelde.

Ik boog opzij en keek hoe Ben Dornton zich omdraaide naar zijn aanstaande bruid, de uitdrukking op zijn gezicht een mengeling van liefde, hoop en bewondering. Er ging een steek door mijn hart die een aanslag deed op mijn normale onverstoorbaarheid. Ben was een brigadier uit ons team. Mager en kalend als hij was, was hij niet mijn idee van de prins op het witte paard, zelfs niet in zijn parelgrijze pak, maar ik zag iets zo oprechts en eerlijks in zijn gezicht dat er opeens tranen in mijn ogen stonden. Ik kneep in Robs hand terwijl ik mijn best deed de brok in mijn keel weg te slikken. Bang om mijn mascara uit te vegen, knipperde ik heftig met mijn ogen.

Hij keek niet naar me, maar ik zag zijn mondhoeken trillen en ik wist precies waarom: een weddenschap om vijf pond die hij net, voordat we de kerk binnengingen, had afgesloten. Hij had gezegd

dat ik het al voordat Christina bij het altaar was te kwaad zou krijgen. Ik dacht aan de andere partij van die weddenschap. Ik boog wat naar voren om de banken aan de andere kant van het middenpad te kunnen zien, waar inspecteur Josh Derwent in zijn eentje stond, met het programma van de mis in zijn hand en zijn ogen boos op mij gericht. Langzaam schudde hij zijn hoofd van afkeer. Hij had gewed dat ik het wel tot de huwelijksbelofte zou uithouden voordat de tranen kwamen. Ik stelde hem teleur. Voor de zoveelste keer. En omdat ik met hen allebei had gewed dat ik helemaal niet zou huilen, was ik ook een teleurstelling voor mezelf.

Het kon me niets schelen. Ik haalde mijn schouders op naar Derwent en begon in mijn tas te zoeken naar een tissue. Er waren heel wat meer mensen in het gezelschap die zaten te snikken: zo ongeveer heel Christines familie, inclusief haar vader, en een heleboel vriendinnen van haar, die natuurlijk stiekem dachten aan de dag waarop het hun beurt zou zijn. De twee bruidsmisjes, nog blozend van hun tocht naar het altaar, dekten hun ogen. En waarom ook niet? Het was een prachtige dag en Christine was een prachtige bruid en het bruidspaar was dolgelukkig met elkaar.

Er was een baby op komst, ja, maar dit was absoluut geen moeie. Ze hadden al maanden voordat de bruid zwanger raakte huwelijksplannen gehad. Christine was een gegevensanaliste bij ons op de afdeling. Ze vertrouwde mij om de een of andere duistere reden graag van alles toe, dus had ik vele lange, huilerige gesprekken op het damstoeil met haar over de vraag of het beter was om de bruiloft uit te stellen totdat het kindje er was, of alles gewoon door te laten gaan zoals gepland. Ik was er helemaal vóór geweest het gewoon door te laten gaan. Er zit tenslotte een grens aan het aantal keren dat het me lukt interesse voor te wenden in stofstalen voor de jurken van de bruidsmisjes, het soort papier voor de huwelijksaankondiging of welke kleuraccenten het mooist zijn als stoelversiering in de feestruimte.

En bovendien verheugde ik me op de bruiloft: ik had een jurk die precies goed was voor een trouwdag in september. Nachtblauw, strak en strapless, een verschil van dag en nacht met mijn normale werk-kleding. Rob had vrij genomen van zijn werk zodat we samen naar de

trouwerij konden gaan en ik was nog nooit in het deel van Somerset geweest waar de familie van de bruid woonde. Ze trouwden in een klein kerkje uit de dertiende eeuw, midden in een lieflijk ansichtkaardorpje. Dat kerkje pulde nu uit met de fine fleur van het politiekorps, maar desondanks waren het prachtige koorhek, het houtsnijwerk van de preekstoel en de marmeren monumenten van de plaatselijke coryfeeën van eeuwen geleden nog prima te bewonderen voor eventueel geïnteresseerden. Na de inzegening zou de receptie aan de overkant van de straat plaatsvinden, in een tent in de tuin van een tante van de bruid.

Wij logeerden in een van de plaatselijke hotelletjes in een romantische kamer met lage balkenplafonds, brede zachte bedden en een bad op pootjes. Ik had nog een extra nacht geboekt zodat Rob en ik wat langer konden blijven en we eens een keer met zijn tweetjes zouden zijn. In de bijna twee jaar die we nu bij elkaar waren, waren we nog nooit samen ergens heen geweest. Een weekendje op het platteland, al was het maar kort, was een welkome verandering daarin.

Het enige probleem was dat ik geen druppel van de Franse wijn kon drinken die Ben van de andere kant van het Kanaal had laten komen. Dozen en dozen vol, hij kende zijn collega's tenslotte goed genoeg om te weten dat hij een flinke voorraad drank moest hebben wilde het een geslaagd feest worden. Derwent had een aantal van die dozen vanuit Londen in zijn auto meegenomen en Rob had hem geholpen bij het uitladen toen we een beetje in het dorpje rondhingen voordat de plechtigheid begon.

'Niet dat het veel zin heeft. Ik mag er toch geen slok van drinken,' had Derwent gezegd, terwijl hij een doos voor de tent dumpte en zich omdraaide om de volgende te gaan halen.

'Heb je oproepdienst? Maeve ook.' Rob deed alles in een veel trager tempo dan Derwent, hij liet zich totaal niet opjatten door diens afwijking altijd te moeten laten zien dat hij sterker en sneller was dan iedere andere man. Rob was lang en breedgeschouderd en zag er adembenemend knap uit in zijn pak, vond ik. Alsof hij mijn gedachten kon lezen, gaf hij me een knipoog voordat hij de tent binnenging. Hij zou zijn doos wijn wel achter de bar neer gaan zetten, dacht ik, waar die natuurlijk ook hoorde. Derwent kwam al met zijn derde

doos aan en zette die boven op de andere twee. Ik zat op een muurtje geamuseerd toe te kijken.

‘Het zijn altijd de mannen die dit soort klussen moeten doen. Typisch,’ zei Derwent en hij keek me dreigend aan. ‘Ik hou je in de gaten, Kerrigan. Geen stiekem glas bubbels.’

‘Alleen om een toast uit te brengen op het gelukkige paar.’

Hij reageerde meteen: ‘Waag het niet! Geen druppel!’

‘Natuurlijk niet,’ kalmeerde ik hem. ‘Ik hou me aan de voorschriften. En bovendien komt de chef dadelijk. Ik zou niet durven.’

Onze chef is Charles Godley, een van de sterren van de Metropolitan Police, knap, getalenteerd en een man die het allerbeste van zijn team verwacht. Wij zaten op de afdeling Moordzaken. De meest gecompliceerde en gevoelige moordzaken kwamen bij ons terecht, wat op zich natuurlijk vleidend was, maar ook betekende dat we niet zomaar een weekendje onbemand konden zijn. Iedereen was uitgenodigd voor het huwelijk, maar een aantal van ons moest nuchter blijven en meteen terug naar Londen kunnen als dat noodzakelijk was. Rob had ooit ook in ons team gezeten. Hij wist hoe het ging. En voor mijn gevoel zou hij, als hij de keus had, het liefst nog in onze schoenen staan.

Maar we werden vast niet opgeroepen. Ik deed mijn ogen dicht en keerde mijn gezicht naar de zon. Het weer was perfect. Alles zou perfect zijn.

Derwent gaf een schopje tegen mijn voet. ‘Wakker worden.’

‘Ik slaap niet,’ zei ik zonder mijn ogen open te doen. ‘Waarom stoor je me?’

‘Er is niemand anders om mee te praten.’

‘Waarom heb je dan geen vriendinnetje meegebracht? Wilde er niemand met je mee?’

‘Natuurlijk wel. Geen enkel probleem. Maar ik wilde liever in mijn eentje.’

‘Hoezo?’

‘Daar heb ik zo mijn redenen voor.’

Iets in zijn stem maakte dat ik mijn ogen opendeed. Ik schermde mijn ogen met mijn hand af tegen de zon, zodat ik hem goed aan kon kijken. ‘Wil ik weten wat die redenen zijn?’

Een grijns. ‘Waarschijnlijk niet.’

‘Vertel ze toch maar.’

‘Misschien later.’ Hij keek langs me heen en stak zijn hand op. ‘Daar heb je Ben. De arme donder. Hij ziet eruit alsof hij zo over zijn nek kan gaan.’

‘Hij zal wel nerveus zijn.’

‘Ja, dat Christine niet komt opdagen. Het is maar goed dat hij haar zwanger heeft geschopt. Ze is veel te hoog gegrepen voor hem.’

‘Ze is helemaal gek op hem,’ zei ik scherp. ‘En ze komt zeker, omdat ze niets liever wil dan met Dornton trouwen.’

Langzaam schudde hij zijn hoofd. ‘Jammer, zo’n lekkere gleuf.’

Er ging een rilling door me heen. ‘Gefeliciteerd. Dat is echt de allerplatste manier om te zeggen dat je haar aantrekkelijk vindt.’

‘Denk je?’ Met zijn handen in zijn zakken leunde Derwent nadenkend achterover. ‘Ik wed dat ik wel iets kan bedenken wat nog platter is.’

‘Doe alsjeblieft geen moeite.’ Ik stond op.

‘Hè, ik genoot net zo van het uitzicht.’

‘Welk uitzicht?’

Weer die grijns. ‘Je zou altijd zulke rokken moeten dragen. Met een split, bedoel ik.’

Ik was de split vergeten. Die kwam tot ver op mijn bovenbeen en als ik ging zitten was bijna mijn hele been te zien. Ik bloosde, wat verschrikkelijk irritant was. ‘Niet echt ideaal voor het werk.’

‘Nee. In ieder geval niet met kousen.’ De grijns was nu nog breder. ‘En dan ook nog met kant aan de bovenkant. Niet slecht.’

‘Zo, waar zitten jullie over te kletsen?’ Rob was klaar met het uitladen van de wijn en had ook de stapel dozen van Derwent achter de bar gezet. Nu kwam hij over het gras aanlopen en ging naast me staan. Hij sloeg zijn arm om mijn schouders en trok me naar zich toe om me een kus op mijn wang te geven. Ik voelde dat ik knalrood werd.

‘Ik zei net dat je toch maar een gelukkig man bent,’ reageerde Derwent gladjes.

‘Dat zal ik niet ontkennen.’ Robs arm drukte me even dichter tegen zich aan en ik voelde niet de neiging om weg te duiken. Zijn aan-

wezigheid naast me voelde juist als een emotionele steun, een beschermend harnas, en dat had ik hard nodig als Derwent in de buurt was.

Ik draaide me half om en zag dat zich een groeiend aantal mensen om Dornton heen had verzameld. ‘Kom, laten we naar de anderen gaan.’

Derwent liep met ons mee, maar verdund met veel andere mensen was hij wat minder erg. Het gesprek was beduidend minder persoonlijk, in elk geval tot op het moment waarop Rob en hij die weddenschap afsloten over wanneer ik een traantje zou moeten wegpinken.

Ik keek nog een keer naar de andere kant van het middenpad, naar de plek waar Derwent zat. Hij droeg een somber donkergrijs pak dat geschikter was voor een begrafenis dan voor een bruiloft, vond ik. In september, aan het begin van de herfst was hij altijd op zijn magerst, met twee marathons achter de rug en nog een te gaan in de winter. Zijn kaaklijn was scherp en zijn wangen waren iets ingevallen. In mijn ogen zag hij er hongerig uit, maar misschien was dat niet per se honger naar eten. Hij zat doodstil en zijn aandacht was duidelijk op iets anders gericht dan op het paar dat voor in de kerk stond en de huwelijksgeefte aflegde, met trillende stem van ontroering en gemeend vanuit de grond van hun hart. Ik volgde zijn blik om te zien waardoor hij zo geboeid was en was absoluut niet verbaasd te ontdekken dat hij naar de knapste van de twee bruidsmisjes staaarde. En het verbaasde me ook niet dat zij terugkeek. Hij zag er ook wel goed uit – van een afstandje. Pas als je met hem praatte kwam je erachter dat hij de laatste man op aarde was met wie je je moest inlaten.

Ik hoopte dat ze zo verstandig zou zijn om een flink eind uit zijn buurt te blijven.

Het was na het diner (heerlijk), de speeches (lang) en de eerste dans van de bruid en bruidegom (onhandig maar vertederend), dat Derwent naar me toe kwam. Ik zat naast Rob met mijn rug naar de opgerolde zijkant van de tent. Ik miste Liv, mijn vriendin en collega, die herstellende was van een akelige verwonding en al bijna een jaar uit de running was. Op dit moment maakte ze een reis met haar vriendin en ze had het bruidspaar vanuit het buitenland haar geluk-

wensen overgebracht. Ik had liever gehad dat ze nu hier was. Er streek een licht briesje vanuit de tuin over mijn huid, maar het was warm in de tent en een jasje was niet nodig. Rob had het zijne ook uitgetrokken en zijn das afgedaan, en de mouwen van zijn overhemd opgerold. Zijn haar zat een beetje in de war. Ik keek naar hem toen hij lachte om een van Chris Pettifers grapjes. De lijntjes om zijn ogen werden wat dieper en er ging een liefdevolle steek door mijn hart.

Zoals beloofd had ik geen druppel gedronken, maar desondanks voelde ik me niet helemaal nuchter als ik naar Rob keek. Ik wilde me dicht tegen hem aan vlijen en in zijn oor fluisteren. Ik wilde met mijn vingers door zijn haar woelen en hem overladen met kussen. Ik wilde mijn lichaam tegen het zijne aan drukken. Ik wilde hem meetrekken naar de donkere tuin en alleen met hem zijn. Maar het enige wat ik kon doen was mijn hand op zijn dijbeen leggen. De spieren onder mijn handpalm spanden zich en ik wist dat hij precies begreep wat ik dacht.

Derwents stem verbrak mijn dagdromen. ‘Mag ik je meissie even lenen?’

‘Hangt ervan af,’ zei Rob, ‘wat je met haar wilt.’

‘Gewoon een dansje.’

Ik keek op naar Derwent. Hij stond voor ons, zonder een glimlach op zijn gezicht en nog net zo keurig in pak als hij acht uur eerder was geweest. Er was weinig feestelijks aan.

‘Ik dans niet,’ zei ik.

‘Waarom niet?’

‘Ik haat dansen als ik nuchter ben.’ Dat klopte. Dan was ik me altijd veel te bewust van mezelf. Ik was te lang om niet op te vallen.

‘Ik zorg wel voor je,’ zei Derwent en hij stak zijn hand naar me uit. ‘Kom mee.’

‘Toe maar.’ Rob gaf me een aansporend duwtje met zijn elleboog. ‘Ik vind het geen probleem.’

‘Maar ik wel,’ zei ik.

‘Wees nou geen spelbreker,’ zei Derwent kortaf. ‘Ga gewoon mee en dans even met me. Het kost echt niet veel tijd.’

Iets in de manier waarop hij het zei maakte me wantrouwig. ‘Hoezo? Waarom moet ik eigenlijk met je dansen?’

Hij boog zich naar me toe zodat hij zachter kon praten. De muziek was luid genoeg en het was nergens voor nodig om zijn stem te dempen. Maar toen ik hoorde wat hij te zeggen had, begreep ik zijn voorzichtigheid: 'Ik heb je nodig om Beth jaloers te maken.'

'Beth?'

'Het bruidsmeisje.'

'Wie van de twee is Beth?'

'Maakt het iets uit?' vroeg Derwent afwerend. Maar toen bond hij in. 'Die met dat donkere haar natuurlijk. Goeie tietten. Niet die andere, die ziet eruit als een strijkplank met een jurk aan.'

'Goede keus,' zei Rob. 'Veel geluk, man.'

'Geen geluk voor nodig, alleen Kerrigan.'

Ik wierp een kwade blik op Rob. Ik had niet eens gemerkt dat hij had geregistreerd hoe de bruidsmeisjes eruitzagen, laat staan dat hij zich een mening over hun borstomvang had gevormd.

'Wat?' Hij keek me niet-begrijpend aan en knipperde onschuldig met zijn ogen.

'Niks.' Ik keek op naar Derwent, die, met zijn hoofd schuin, voor ons tafeltje stond.

'Alsjeblieft?'

Ik wilde eigenlijk nee zeggen. Maar eerder die dag had ik een beetje medelijden met hem gehad, omdat hij in zijn eentje naar de bruiloft was gekomen. Hij zag er nogal eenzaam uit. En ik wist vrij zeker dat hij dat ook was. Terwijl ik zo gelukkig was met Rob. Dus streek ik mijn hand over mijn hart.

'Kom op, Maeve,' zei Rob. 'Veel plezier.'

Ik stond op en het kostte even tijd voordat Robs blik mijn gezicht weer vond. Hij moest zijn best doen om te focussen en kneep zijn ogen tot spleetjes. Ik vroeg me af hoe dronken hij eigenlijk was. Tegen Derwent zei ik: 'Eén dans, dan. Maar ik vind het maar niks dat je spelletjes met dat meisje speelt. Als je haar leuk vindt, kun je dat toch gewoon zeggen?'

'Ja, want dat werkt altijd.' Hij rolde met zijn ogen.

Ik deed mijn mond open om iets terug te zeggen, maar zweeg omdat Rob zijn hand door de split van mijn rok stak en in opwaartse richting over mijn bovenbeen liet glijden. Toen zijn vingers de zach-